

Iva Procházková

Myši
patří do
NEBE

Ilustrovala
Denisa Grimmová

Albatros

Myši patří do nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Procházková
Myši patří do nebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Iva Procházková

Myši
patří
do
NEBE

Ilustrovala
Denisa Grimmová

Albatros

„Nejdřív mysl, potom běž!“ říkával strýček Šmajda a věděl proč. Levou zadní tlapku měl malou a hubenou, vypadala spíš jako uschlý vrbový lístek než jako pořádná myší noha, a tak si každou cestu musel předem promyslet. Nakonec ho přešlo auto — právě když se pokoušel vymyslet, jak přeběhnout velkou silnici rozdělující údolí.

Šupito na myšlení neměla čas. Nezbývala jí ani vteřinka. Hnala se hustým kapradím, malé šišky přeskakovala, velkým se vyhýbala, dělala přemety přes pařezy, klouzala po jehličí a za sebou slyšela Bělobřichovo funění. Lišák byl čím dál blíž.

Šupito už cítila na hřbetě jeho horký dech a v běhu otočila hlavu, aby zjistila, jaký jí

zbývá náskok. A to byla chyba. Zakopla o zátku od piva, kterou tu kdosi pohodil, udělala kotrmelec a kutálela se přímo k okraji příkrého srázu. Máchala tlapkami, snažila se zachytit větviček borůvčí, ale marně. Vyčnívající kořen na kraji propasti ji vymrštil do vzduchu a pak jen padala, padala, padala...

„Jsem už mrtvá, nebo jsem ještě živá?“ zašeptala Šupito s očima pevně zavřenýma hrůzou. Nikdo jí neodpověděl, a tak se rozhodla, že oči otevře a podívá se. Uviděla slunce za korunami stromů, Bělobřicha vykukujícího přes rozkomihaný kořen a na dně hluboké rokle maličkou skvrnu. Byla šedá, měla čtyři tlapky, špičatý čumáček a dlouhý zakroucený ocásek.

„To vypadá jako myš,“ zamumlala Šupito a přiblížila se. Byla to myš. Ležela na placatém kameni s široce roztaženými tlapkami a nehýbala se.

„Vstávej!“ zavolala Šupito. „Tamhle je Bělobřich, postrach všech myší v okolí!“

Ale myš nevstala. Ani špičku ocasu nezvedla.

Vtom za sebou Šupito zaslechla tenký hlásek.

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Šupito!“

Ohlédla se a uviděla sestřenici Žerebrouky. V lese se povídalo, že umrzla krátce před koncem zimy, když se vypravila do vsi, aby sehnala něco k snědku. Teď stála kousek od Šupito a vypadala živěji než kdy jindy.

„Co tu děláš?“ podivila se Šupito.

„Čekáme tady se strýčkem na tebe, abychom ti spolu ukázali cestu.“

Strýček Šmajda, taky překvapivě živý a čilý, přešlapoval ne-daleko Žerebrouky.

„Chcete mi ukázat cestu? A kam?“ nechápala Šupito.

„Na jedno místo, kde se ti bude moc líbit.“

„Na jaké místo?“

„Někdo mu říká nebe, někdo zase jinak — na jménu nezáleží,“ odpověděl strýček Šmajda. „Důležitější je, že se tam dostane každá správná myš, když umře. Třeba já nebo tady tvoje sestřenka. A ty jsi byla taky myš jaksepatří, pokud mě neplete paměť!“

„Byla?! Copak jsem umřela?“

„Vypadá to tak, podívej,“ řekla Žerebrouky a ukázala na sedé myší tělíčko na dně rokle.

Šupito se podívala pozorně. Teprve teď rozpoznala na myším čele malý černý flíček ve tvaru oříšku. Takový flíček měla ze všech myší v širokém okolí jen a jen Šupito! Nebylo nejmenších pochyb, že je to ona. Ležela tu s roztaženými tlapkami na placatém kameni a byla dočista mrtvá.

„To mě mrzí,“ zesmutněla. „Myslela jsem, že jsem to přežila.“

„Neznám nikoho, kdo by přežil skok z takové výšky,“ řekl strýček Šmajda.

„Skok? Zakopla jsem o zátku! Nebýt toho, určitě bych Bělobřichovi utekla!“

„Co bylo, bylo,“ mávla tlapkou Žerebrouky. „Nelam si tím hlavu a poleť s námi! My už se vyznáme, všechno ti ukážeme!“